

ΕΝΑΣ ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

Ένα πρότυπο καλού και αγαθού βασιλέως. Η μεγάλη αγάπη του προς τον λαό. Πώς απένειμε τη δικαιοσύνη. Έλευθερώνει τους φυλακισμένους. Η έβδομη σταυροφορία. Ομνηρικοί μάχαι με τους άλλοθρησκείας. Ο Άγιος Λουδοβίκος μάχεται ηρώικώς. Τα καταστρεπτικά αποτελέσματα της πανώλης. Ο βασιλεύς συλλαμβάνεται αιχμάλωτος. Ο προσηλυτισμός των άλλοθρησκείων. Ο θάνατός του.

Ένα άφθαστο πρότυπο καλού, δικαίου και αγαθού βασιλέως υπήρξεν ο Λουδοβίκος ο Θ' της Γαλλίας, τον οποίον ή καθολική εκκλησία, για τις μεγάλες αγαθοεργίες του και τις χριστιανικώτατες πράξεις του, κατέταξε δικαίως μεταξύ των

Ο Άγιος Λουδοβίκος

αγίων. Ο Λουδοβίκος Θ', πρωτότοκος υιός και διάδοχος του Λουδοβίκου Η και της Λευκής της Καστίλλης γεννήθηκε στο Πουασι, στα 1215. Από μικρό παιδί έδωσε σπάνια δείγματα μεγάλης ψυχικής καλαισότητας και πρώιμης σοφίας. Όταν ανέβηκε στο θρόνο, η πρώτη του δουλειά ήταν να πάρη στις φυλακές και να ελευθερώση τους καταδικασθέντες. Ή γενναία αυτή χειρονομία του, και ένα πλήθος άλλες ευεργεσίες που είχε κάνει στις λαϊκές τάξεις, τον κατέστησαν δημοφιλέστατο στο λαό του. Η δικαιοσύνη του ήταν άπροσμέτρητη. Όλες τις υποθέσεις του Κράτους του τις εξέδινάσε μόνος του—καθιόμενος κάτω από μιά δρυ, στο δάσος των Βιγεννών—για να είναι βέβαιος πως δεν θ' αδικηθή κανείς.

Ο καλόκαρδος αυτός βασιλεύς ήτανε συγχρόνως και ένας μεγάλος κοινωνικός αναμορφωτής, ένας επιδέξις χειριστής των υποθέσεων του Κράτους του. Σήμερα όμως θα εξετάσουμε μόνον μία σελίδα της πολυπόρου ζωής του—την καλύτερη ίσως σελίδα. Θα μιλήσουμε για το ρόλο που έπαιξε ο Λουδοβίκος Θ' στην έβδομη σταυροφορία.

Όταν ο Άγιος Λουδοβίκος απέφασκε να επιχειρήση την έβδομη σταυροφορία, δεν βρήκε στην αρχή πολλούς ανδρώπους πρόθυμους να τον συνδομήσουν στο μεγάλο τουτο και θεάρεστο έργο. Η άπομνία των έξι προηγούμενων σταυροφοριών, έκανε όλους στη Δύση, ν' απέλπιστον πως θα μπορούσαν μιά μέρα να ξαναπάρουν τους αγίους τόπους από τους μουσουλμάνους. Κ' έτσι, αναγκάστηκε ν' αναβάλη για λίγο την πραγματοποίηση των σχεδίων του. Μά όταν ή απέλπιστοι κρανγές των χριστιανών, που τους καταπατούσε το ποδάρι του Άγαρηνού, έγιναν πιο έντονα, ζητώντας βοήθεια από τους ομοθρήσκους όλου του κόσμου, ο Άγιος Λουδοβίκος κατάλαβε ότι κάθε αναβολή θα ήταν εγκληματική. Και καθώρθωσε να πείση τους μεγιστάνες και τους στρατιώτες πως είχαν ίση υποχρέωση ν' αφήσουν την ήσυχια και την ανάπαυσή τους, στην άδρια Γαλλία, και να εκστρατεύσουν σε μακρινές χώρες για να ελευθερώσουν τους εκεί Χριστιανούς και να ξεκαθαρίσουν τα χώματα, που τ' άγιασαν τα πόδια του Χριστού, από τους Άγαρηνούς.

Όταν τέλος συνεκροτήθη το σόμα των σταυροφόρων, ο Λουδοβίκος απέφασκε να καθενυνθή προς την Αίγυπτο, της οποίας ή κατάληψη έθνεορτετο απαραίτητη για την κατάκτηση της Γερονουσαίας. Σεκίνησαν λοιπόν από τη Γαλλία στα 1248 και αφού εστάθμισαν λίγο στην Κύπρο, απέβρισθήσαν μετ' Αμαίετη, παράλιο πόλη της Αιγύπτου, την οποία εκκυριεύσαν στη μεγάλη εύκολια.

Αυτή όμως στάθηκε—δυστυχώς!—ή πρώτη και τελευταία στρατιωτική επιτυχία που είχε στο ενεργητικό της ή άτυχη έβδομη σταυροφορία.

Ός που να συνέλθουν τα στρατεύματα των σταυροφόρων από τους κόπους του μακρινού ταξιδιού, οι μουσουλμάνοι ξαναβρήκαν το θάρρος των, άνευσιτάχθησαν ν' επέτέθησαν έναντι των Χριστιανών, των οποίων τας κινήσεις εμπόδιζαν αΙ περιούσιοι πλημύρια του ποταμού Νείλου. Όταν δε οι σταυροφόροι ζήτησαν να προχωρήσουν προς το Κάιρο, βρήκανε το δρόμο κλεισμένο από άπειραντες νεροπλημμυρισμένες εκτάσεις.

Ωστόσο, τα χριστιανικά στρατεύματα καθώρθωσαν με υπερανθρώπων κόπους—μπλεπόμενα από βαθύ χριστιανικό ζήλο και προτρέπόμενα από το άκαματο θάρρος του άρχηγού τους, του αγίου Λουδοβίκου—να προχωρήσουν, να καταλήξουν τους άριθμητικώς ύ-

περτέρους έχθρούς των και να κατακτήσουν τη Μανσούρα. Η νίκη αυτή θα έκρινε τελειωτικά με την επιτυχή έκβαση της έβδομης σταυροφορίας, από μιά όμοια άβελθηρία ένας άρχηγού, ένα μεγάλο μέρος των σταυροφορικών στρατευμάτων, έπεσε σε μιά ενέδρα που του έστησαν οι άγαρηνοί, και κατεκροεργήθη άγρίως. Ύστερ' από λίγο καιρό έδόθη στη Μανσούρα και νέα μάχη. Οι σταυροφόροι ένίκησαν και πάλιν, μά υπέστησαν τσσές άπώλειες, ώστε ξανάληθησαν παντελώς, Οι Χριστιανοί έγασαν πότε το θάρρος των. Δεν έφρόνιζαν πεία πως να προχωρήσουν μισοστά και ή μόννη σκέψη τους ήτανε πως να όπισθοχωρήσουν, να ξαναπάνε στην Αμαίετη, να ύπομνε στα καράβια τους και να επιστρέψουν στην πατρίδα τους. Η συμφορά κυνηγούσε κατά πόδι τα χριστιανικά στρατεύματα και τον άθιο άρχηγό τους, τον άγιο Λουδοβίκο, ο όποιος έποικάλεσε το θάνατο κ' αυτών άκομή των Μουσουλμάνων για την τόλημ και την άποφασιστικότητά του.

Όλη σκεδόν οι Χριστιανικοί στρατιώτες ήτανε πληγωμένοι. Οι προμηθήβεις τους άρχισαν να έλαττονύται και οι σταυροφόροι ύποχώθησαν ν' τρώνε ψάρια του Νείλου... τα όποια σημειώτεον, έτρέφεον με πτώματα!

Οι στερήσεις, οι κόποι, το έλεινο κλίμα, ή συγκέντρωση τόσο κόσμου σ' ένα έλάχιστο χώρο, είχαν ως αποτέλεσμα να ένσκηψη στα σταυροφορικά στρατεύματα μιά τρομερή πανώλης!...

Οι χρονικογράφοι της εποχής, που παρακολούθησαν τον άγιο Λουδοβίκοστην έβδομη σταυροφορία, περιγράφον με τα μελανώτερα των χρωμάτων τη φορητή θέση του χριστιανών στρατιωτών—άρρώστων, πεινασιμένων, έτοιμοθανάτων!...

Ο Λουδοβίκος φάνηκε στις κρίσιμες αυτές στιγμές, μεγάλος, άγγελος προστάτης των στρατιωτών του. Έλαβε τα πιο δραστήρια μέτρα για την καταπολέμηση ή τον περιορισμό της επιδημίας και βοηθούσε νυχθημέρον τους στρατιώτες του, όπως μπορούσε. Μόνος του έβαβε τους στρατιώτες του που πέθαιναν από την πανώλη...

Όταν όμως έλεε πως δεν ύπήρχε καμμία έλλιπία σωτηρίας, ζήτησε να έλθη σε συνεννοήσεις με τους Μουσουλμάνους για άναχωρή.

Έκείνοι δεν έδεχθήσαν να συμφιλιωθούν και ο Άγιος Λουδοβίκος αναγκάστηκε τότε να ύποχωρήση. Η ύποχώρηση αυτή στάθηκε καταστρεπτική για το στρατό του, που είχε ήδη δεκασιθεί

από την πείνα και την πανώλη. Ο Άγιος Λουδοβίκος, άρρωστος και αυτός, πολέμησε κατά την όπισθοχώρηση σαν άλλος στρατιώτης, ενώ οι Μουσουλμάνοι τους κυνηγούσανε διαρκώς.

Και μιά μέρα τον έπιασαν αιχμάλωτο! Κατά το διάστημα όμοιο της αιχμαλωσίας του έδειξε τόση ψυχραιμία και τόσο γενναίο άνδρικό φρόνημα, ώστε οι έχθροι του τον σεβάστησαν, και τον περιποιήθησαν, σαν έναν άρχηγό τους. Μπορούσε μάλιστα να προσηλυτίση πολλούς Μουσουλμάνους στη θρησκεία του Χριστού.

Τέλος, ύστερ' από πολλά βάσανα, ο Άγιος Λουδοβίκος καθώρθωσε να έπανακτήση την ελευθερία του, πληρώνοντας μεγάλα λύτρα στους Μουσουλμάνους, και να επιστρέψη στη Γαλλία, χωρίς να πραγματοποιήη το εθνεγενέστερο όνειρο της ζωής του: την άνακατάληψη των αγίων Τόπων από τους Άγαρηνούς. Ν. Α. Β.

ΡΟΥΣΣΟ ΚΑΙ ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

Ο Ζόν-Ζακ Ρουσόσ διάβασε κάποτε στο Βολταίρο το έργο του έκينو που τιτλοφορείται: «Όδη προς τους άπογόνους» και ζήτησε τη γνώμη του.

—Δεν πιστεύω να φτάση ποτέ ή επιστολή αυτή στον προς όν δρον, άπάντησε ο Βολταίρος ξερά.

Ο Άγιος Λουδοβίκος ελευθερώνει τους φυλακισμένους

Ο Άγιος Λουδοβίκος επί του θρόνου